

عنوان مقاله:

پیش بینی گرایش به طلاق و احساس تنهایی بر اساس سبکهای دلبستگی با توجه به نقش میانجیگری خودمتمایزسازی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهشهای مشاوره، دوره 17، شماره 68 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

سحر ضمدی کاشان - University of Tehran

فاطمه جعفری - Alzahra University

عبدالباسط محمود پور - Allameh Tabatabaei University

سوگند قاسم زاده - University of Tehran

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش حاضر، پیش بینی احساس تنهایی و گرایش به طلاق بر اساس سبک های دلبستگی با توجه به نقش میانجی گری خودمتمایزسازی بود. روش: پژوهش حاضر توصیفی و طرح آن از نوع طرح های همبستگی مبتنی بر تحلیل مسیر است. جامعه پژوهش شامل کلیه زوجین متقاضی طلاق بوده‌اند که در بازه زمانی مرداد ماه تا پایان آبان ماه ۱۳۹۵ به شعب ۶ و ۷ و ۸ دادسرای شهر ری و شعبه اجرای احکام مراجعه داشتند. نمونه ای به حجم ۲۰۰ نفر به روش نمونه گیری در دسترس انتخاب شدند. ابزارهای پژوهش شامل مقیاس احساس تنهایی (راسل، ۱۹۹۶)، پرسشنامه خودمتمایزسازی (اسکورن و اسمیت، ۲۰۰۳)، مقیاس میل به طلاق (جانسون و مورو، ۱۹۸۶) و پرسشنامه سبک‌های دلبستگی بزرگسال (کولینز و رید، ۱۹۹۰) بودند. تحلیل یافته‌ها با استفاده تحلیل معادلات ساختاری انجام شد. یافته‌ها: نتایج نشان داد بین سبک‌های دلبستگی با احساس تنهایی و گرایش به طلاق رابطه معناداری وجود دارد. همچنین بین خودمتمایزسازی با احساس تنهایی و گرایش به طلاق رابطه معناداری وجود دارد. در نهایت سبک‌های دلبستگی به واسطه خودمتمایزسازی، قادر به پیش‌بینی احساس تنهایی و گرایش به طلاق است. بحث و نتیجه گیری: داده‌های پژوهش با الگوی پیشنهادی برازش کامل دارد به طوری‌که خودمتمایزسازی، در رابطه بین سبک‌های دلبستگی با احساس تنهایی و گرایش به طلاق، نقش واسطه‌ای معنی داری را ایفا می‌کند. هدف پژوهش حاضر، پیش‌بینی احساس تنهایی و گرایش به طلاق بر اساس سبک‌های دلبستگی با توجه به نقش میانجی‌گری خودمتمایزسازی بود. روش: پژوهش حاضر توصیفی و طرح آن از نوع طرح های همبستگی مبتنی بر تحلیل مسیر است. جامعه پژوهش شامل کلیه زوجین متقاضی طلاق بوده‌اند که در بازه زمانی مرداد ماه تا پایان آبان ماه ۱۳۹۵ به شعب ۶ و ۷ و ۸ دادسرای شهر ری و شعبه اجرای احکام مراجعه داشتند. نمونه ای به حجم ۲۰۰ نفر به روش نمونه گیری در دسترس انتخاب شدند. ابزارهای پژوهش شامل مقیاس احساس تنهایی (راسل، ۱۹۹۶)، پرسشنامه خودمتمایزسازی (اسکورن و اسمیت، ۲۰۰۳)، مقیاس میل به طلاق (جانسون و مورو، ۱۹۸۶) و پرسشنامه سبک‌های دلبستگی بزرگسال (کولینز و رید، ۱۹۹۰) بودند. تحلیل یافته‌ها با استفاده تحلیل معادلات ساختاری انجام شد. یافته‌ها: نتایج نشان داد بین سبک‌های دلبستگی با احساس تنهایی و گرایش به طلاق رابطه معناداری وجود دارد. همچنین بین خودمتمایزسازی با احساس تنهایی و گرایش به طلاق رابطه معناداری وجود دارد. در نهایت سبک‌های دلبستگی به واسطه خودمتمایزسازی، قادر به پیش‌بینی احساس تنهایی و گرایش به طلاق است. بحث و نتیجه گیری: داده‌های پژوهش با الگوی پیشنهادی برازش کامل دارد به طوری‌که خودمتمایزسازی، در رابطه بین سبک‌های دلبستگی با احساس تنهایی و گرایش به طلاق، نقش واسطه ای معنی داری را ایفا می‌کند.

کلمات کلیدی:

feeling of loneliness, attachment styles, self-differentiation, divorce

تنهایی، سبک های دلبستگی، خودمتمایزسازی، طلاق

